

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zast. JUDr. Tomášem Chlostem, advokátem, se sídlem Na Zámecké 7, Praha 4, proti žalovanému: **JUDr. Zdeněk Zítka, soudní exekutor Exekutorského úřadu Plzeň - město**, se sídlem Palackého nám. 28, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2009, č. j. 30 Ca 33/2009 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2009, č.j. 30 Ca 33/2009 - 61, byla odmítnuta žaloba žalobkyně směřující proti protokolu o soupisu a zajištění movitých věcí povinného sepsaného žalovaným dne 15. 5. 2009 pod sp. zn. 108 EX 8323/06. Podle zjištění soudu byl žalovaný pověřen provedením exekuce, která byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 6. 6. 2006, č. j. 49 Nc 2442/2006 - 25, podle vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 4. 2003, č. j. 13 C 219/97- 195, a Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2006, č. j. 51 Co 306/2004 - 426. Žalovaný dne 18. 10. 2006 pod č. j. 108 EX 8323/06 - 6, vydal exekuční příkaz proti povinným Ing. J. S. a Ja. S., kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem všech podle zákona postižitelných movitých věcí povinného. Dne 15. 5. 2009 pak byl v místě bydliště žalobkyně sepsán předmětný protokol o soupisu a zajištění movitých věcí. Podle názoru soudu žaloba směřuje proti úkonu soudního exekutora, přičemž podle § 28 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“) se

úkony exekutora považují za úkony soudu. Ve smyslu § 52 odst. 2 téhož zákona je exekutor oprávněn vykonat všechny úkony, které jsou svěřeny soudu, soudci, vykonavateli nebo jinému zaměstnanci soudu. Na exekutora je tak v exekučním řízení delegována část státní moci, jejímž nositelem je při soudním výkonu rozhodnutí soud. Z tohoto důvodu není možné považovat žalovaného za správní orgán ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soudní exekutor nevystupuje v exekučním řízení jako správní orgán, protože jsou jeho úkony vyloučeny z přezkoumání ve správním soudnictví. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Závěrem soud poučil žalobkyni o možnosti podání vylučovací žaloby podle § 267 odst. 1 o. s. ř.

Ve včasné kasační stížnosti namítla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), že soud nesprávně posoudil právní otázku, protože nezákonným rozhodnutím odmítl její žalobu. Stěžovatelka napadla právní názor soudu, podle kterého soudní exekutor není v exekučním řízení správním orgánem a jeho úkony jsou považovány za úkony soudu. K tomu odkázala na § 4 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož se za výkon státní správy považují i úkony soudního exekutora při výkonu exekuční činnosti a podle odstavce 2 téhož ustanovení se činnost soudního exekutora považuje za úřední postup. Stěžovatelka zdůraznila, že podle § 32 odst. 1 exekučního řádu soudní exekutor odpovídá za škodu tomu, komu ji způsobil v souvislosti s činností podle exekučního řádu. Poškozený musí podle stěžovatelky prokázat nesprávný úřední postup exekutora, k čemuž není vhodné řízení podle občanského soudního řádu, což potvrzuje usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 22. 5. 2009, č. j. 0 Nc 1213/2009 - 7, podle něhož soudní exekutor vystupuje v postavení orgánu veřejné moci. Činnost soudního exekutora neodpovídá požadavkům spravedlivého procesu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 13 zmíněné Úmluvy má každý právo na účinné právní prostředky nápravy, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností. Stěžovatelka není účastníkem exekučního řízení ani jiného soudního řízení, protože nemá legitimaci k ochraně svých práv. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2009, č.j. 30 Ca 33/2009 - 61, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a rozhodnutí ponechává na úvaze Nejvyššího správní soudu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatelka důvodnost této námitky spatřuje ve skutečnosti, že jí měla být v souvislosti s probíhajícím exekučním řízením poskytnuta ochrana ze strany soudů působících ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Krajský soud správně zjistil skutkový stav, přičemž stěžovatelka jeho závěry v daném ohledu nijak nenapadá. Je proto postaveno najisto, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 6. 6. 2006, č. j. 49 Nc 2442/2006 - 25, byla podle vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 4. 2003, č. j. 13 C 219/97 - 195, a Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2006, č. j. 51 Co 306/2004 - 426, nařízena exekuce, jejímž provedením byl pověřený žalovaný. Ten proto dne 18. 10. 2006, pod č. j. 108 EX 8323/06 - 6, vydal exekuční příkaz proti povinným Ing. Janu Suchánkovi a Janě Suchánkové, kterým „rozhodl o provedení exekuce prodejem všech podle zákona postižitelných movitých věcí povinného“. Dne 15. 5. 2009 byl žalováním pod sp. zn. 108 EX 8323/06 v místě bydliště stěžovatelky sepsán protokol o soupisu a zajištění movitých věcí.

Z takto stručně naznačeného skutkového stavu věci je zřejmé, že předmětem řízení je exekuční řízení a úkony soudního exekutora. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu, podle nichž jsou ve smyslu § 28 exekučního řádu úkony soudního exekutora v exekučním řízení považovány za úkony soudu. Soudní exekutor proto nemůže být správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto posuzovaném případě nevystupoval žalovaný při sepisování protokolu o soupisu a zajištění movitých věcí povinného ze dne 15. 5. 2009, sp. zn. 108 EX 8323/06, v postavení správního orgánu, nýbrž v roli soudu. Nebyl tudíž nadán realizací moci výkonné v oblasti veřejné správy, nýbrž výkonem moci soudní. Na soudního exekutora je totiž v exekučním řízení delegována část státní moci, jejímž nositelem je při soudním výkonu rozhodnutí soud (shodně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1331/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Soudním exekutorem učiněné úkony tudíž nejsou úkony, které by byly přezkoumatelné ve správním soudnictví. Na těchto právních závěrech nemá Nejvyšší správní soud co měnit. Nad to je třeba podotknout, že předmětný protokol byl učiněn v přímém důsledku nařízení exekuce soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a vydání exekučního příkazu soudním exekutorem, přičemž jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. Na 172/2009 - 14, dostupného na www.nssoud.cz, exekuční příkaz vydaný podle § 47 exekučního řádu není přezkoumatelný ve správním soudnictví. Pojmově proto nemohou být přezkoumatelné ve správním soudnictví ani úkony soudního exekutora, které na něj úzce navazují.

Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na zákon č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 82/1998 Sb.“), pak ani tuto argumentaci nemohl Nejvyšší správní soud shledat správnou. Stěžovatelka totiž zcela zjevně pomíjí smysl a účel tohoto zákona, kterým je primárně náhrada škody za nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup. Pokud je tedy v § 4 zákona č. 82/1998 Sb. stanoveno, že se činnost soudního exekutora považuje za úřední postup a jeho úkony při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle exekučního řádu se považují za výkon státní správy, pak je třeba podotknout, že „výkon státní správy“ je v § 4 předmětného zákona uveden toliko pro účely výčtu subjektů, za jimiž způsobenou škodu odpovídá podle § 3 stát. Pouze pro účely nároků podle zákona č. 82/1998 Sb. jsou soudní exekutoři

zahrnutí mezi ostatní vykonavatele státní správy podle § 3 písm. b) uvedeného zákona. V posuzované věci však nejde o režim nároků podle zmiňovaného zákona, nýbrž o činnost soudního exekutora prováděnou v režimu exekučního řádu. Podle § 15 zákona č. 82/1998 Sb. nejsou soudy ve správním soudnictví příslušné ani k řízení podle tohoto zákona (shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2003, č. j. Na 56/2003 - 7, publikované pod č. 514/2005 Sb. NSS). Proto je argumentace stěžovatelky zavádějící.

Jestliže stěžovatelka uvádí, že je to správní soudnictví, jehož prostřednictvím lze prokázat nesprávný úřední postup soudního exekutora, pak i v tomto ohledu činí zcela nesprávné závěry. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry učiněné výše. Pokud byl její návrh na vydání předběžného opatření usnesením Okresního soudu Praha - západ ze dne 22. 5. 2009, č. j. 0 Nc 1213/2009 - 7, zamítnut, pak nikoliv proto, že by byly k řízení příslušné soudy ve správním soudnictví. Stěžovatelka v kasační stížnosti totiž zcela účelově vytrhuje věty z kontextu, když uvádí, že podle závěrů uvedených ve výše zmíněném usnesení soudní exekutor vystupoval v postavení orgánu veřejné moci. Předmětné usnesení je součástí spisu, přičemž jak z něj vyplývá, tato věta byla učiněna v jiné souvislosti a nikoliv při vyslovení závěrů o (ne)příslušnosti té či oné větve soudnictví. To konečně ani nebylo předmětem soudního řízení, neboť okresní soud svým usnesením toliko zamítl návrh stěžovatelky na nařízení předběžného opatření, kterým by bylo žalovanému a jeho zaměstnancům uloženo zdržet se vstupu bez jejího souhlasu na pozemek a do bytu na adrese stěžovatelky a kterým by jí bylo umožněno odstranit z movitého majetku ve své nemovitosti nálepky „exekučně zabaveno“.

Vedle výše uvedeného považuje za vhodné Nejvyšší správní soud doplnit, že veškeré námitky stěžovatelky se vztahují k průběhu exekučního řízení a způsobu provedení exekuce, kterou byl postižen její majetek. Jde tak o věc, která je soukromoprávního charakteru a k níž je podle § 7 o. s. ř. dána pravomoc soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, zatímco soudy ve správním soudnictví podle § 2 s. ř. s. poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. V posuzovaném případě tedy k poskytnutí ochrany právům stěžovatelky nejsou příslušné soudy působící ve správním soudnictví. Lze proto uzavřít, že krajský soud odmítnutím žaloby nijak nepochybil a jeho právní závěry jsou správné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, pročez kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu